Lessen uit leed

Aan succesvolle mensen kleeft vaak het imago dat alles ze altijd voor de wind is gegaan. Dat hoeft niet zo te zijn. 'Thuis ben ik letterlijk in elkaar gestort.'
Tekst: Charlotte van Drimmelen, fotografie: Maarten Noordijk

Melle Daamen (55),* *directeur Stadsschouwburg Amsterdam

'Of er bij ons thuis weleens geknuffeld werd, vroeg een psycholoog me eens. Nou, amper. Ons gezin was niet bepaald warm en emotioneel. We waren vast weleens trots op elkaar, maar om die emoties in complimenten om te zetten ging wat ver. Ik denk dat wij gewoon een wat sociaal onhandige familie waren. Het dodelijke ongeluk van mijn vader in 1971 en dat van mijn broer in 2012, heeft de familiebanden niet versterkt. We bellen elkaar ter gelegenheid van een verjaardag, maar verder dan dat gaat het niet.'

Blind aan één oog

'Vlak na mijn geboorte werd mijn vader directeur van de Koninklijke DRU, en daarom verhuisden we vanuit het westen van Nederland naar de Achterhoek. Ik geloof dat ik van de familie de enige was die goed met mijn vader overweg kon. Voor mijn oudere broer en zussen was hij strenger dan voor mij. Hij werkte hard en was vaak weg, maar voor mij had hij veel aandacht. Misschien kwam het doordat ik een nakomeling ben en door mijn handicap; ik ben blind aan één oog.'

'Zo af en toe mocht ik met mijn vader mee naar zijn werk. Vond ik prachtig. Als zoontje van de directeur mocht ik overal komen en ik kon me urenlang vergapen aan de indrukwekkende machines en dat gloeiende gietijzer in de fabriek. In het weekend gingen we met z'n allen zeilen. Ook op de boot maakte mijn vader het mij graag naar de zin. Hij liet me mijn eigen zeiltje bedienen, "had ik wat te doen". Als het te hard ging waaien, haalde hij het weer omlaag.'

'Mam, gaan we nou?'

'Mijn vader is verongelukt tijdens een zeilrace op de Noordzee. Hij zat met zeven vrienden en zakenrelaties aan boord. Het was een heldere nacht, maar toch zag het ene vrachtschip het andere te laat. Ze dreigden elkaar te rammen. Het schip dat uitweek overvoer de boot van mijn vader. Vier mensen, onder wie mijn vader, zijn later uit het water gevist en de andere drie zijn nooit gevonden. Het vrachtschip dat de zeilboot ramde is doorgevaren.'

'Ik was twaalf, maar het moment waarop ik het hoorde herinner ik me als de dag van gisteren. Mijn moeder zat die ochtend opvallend lang in de werkkamer van mijn vader en ze was onophoudelijk en gejaagd aan het bellen. Ik kon haar zien door de glazen wand. "Mam, gaan we nou nog?" vroeg ik. Zij, mijn zus en ik zouden, na het ontbijt, mijn andere zus bezoeken in Amsterdam. Toen ze eindelijk naar buiten kwam, vertelde ze ons dat hij overleden was. Wat er op zo'n moment allemaal gebeurt, is voor een kind van twaalf net zo aangrijpend als het bericht zelf. De paniek, de opwinding, de schok, de emoties van mijn moeder en mijn zus, een begrafenisondernemer die komt,

pagina 22, 27-09-2014 © Het Financieele Dagblad

‘Soms probeer ik te bedenken hoe mijn leven er nu had uitgezien als ik een zorgeloze jeugd had gehad. Ik neig ertoe te denken dat mijn carrière minder florissant was geweest’

het geregel, alles. Mijn moeder had bepaald dat ik een dag uit logeren ging bij kennissen, zodat zij met mijn zus de uitvaart kon organiseren. Ik voelde me buitengesloten.’

‘Het afscheid van mijn vader was indrukwekkend. Honderden mensen kwamen naar de crematie, waaronder de toenmalige minister-president. Dat had te maken met mijn vaders verzetsverleden als oorlogsspion. Ik liep over van trots en verdriet.’

Tot weinig in staat

‘De dood van mijn vader heeft mijn leven veranderd. Mijn broer en zussen waren het huis uit, dus mijn moeder en ik bleven alleen over in het grote huis. We verhuisden vanuit het oosten naar Hilversum en mijn moeder werd depressief. Ik woonde vlak bij school en kwam tussen de middag thuis eten. Later heeft ze me verteld dat ze de hele ochtend bezig was twee bordjes en wat boterhammen neer te zetten. Ze was tot weinig in staat. Het was een zware tijd. De puberteit sloeg ik zo goed als over, omdat ik me moeilijk kon afzetten tegen een moeder die zich doodongelukkig voelde.’

‘Haar gedrag begon me steeds meer te benauwen. Ik ging er zoveel mogelijk op uit. Ik begon vorm te geven aan mijn idealistische ideeën en raakte meer en meer politiek geëngageerd. Als veertienjarige haalde ik fanatiek handtekeningen op tegen het regime van Pinochet. Ook klopte ik niet veel later letterlijk op de deur bij de

pagina 23, 27-09-2014 © Het Financieele Dagblad

VPRO, gelegen op een steenworp afstand van ons huis. Al gauw werd ik gekozen voor de ledenraad en op mijn zeventiende zat ik in het bestuur. Journalisten begonnen over me te schrijven. In die tijd had ik qua zelfstandigheid een flinke voorsprong op leeftijdgenoten. Ik deed ervaring op in de culturele sector, leerde vergaderen en bouwde een netwerk op waarvan ik zelfs nu nog de vruchten pluk.'

'Ik heb me weleens afgevraagd hoe mijn vader gereageerd zou hebben toen ik als jongen van vijftien in Hilversum een huis ging kraken voor mensen die een woning zochten. Hij stond aan de top van het bedrijfsleven, verdiende goed geld en liet zich rijden door een privéchauffeur. Hij had me vast en zeker aangesproken op de manier waarop ik mijn linkse dromen najoeg. Mijn moeder legde me geen strobreed in de weg. Ze was lief, maar we hebben altijd een onuitgesproken wederzijds schuldgevoel gehad. Zij omdat ze vanwege haar depressie niet goed voor mij kon zorgen, en ik omdat ik haar niet uit die ellendige staat heb kunnen trekken. We hebben allebei ons best gedaan, maar het lukte niet. Twintig jaar geleden overleed ze aan kanker.'

Verongelukt

'Twee jaar geleden zat ik in de auto toen mijn schoonzusje belde: "Melle, je broer is verongelukt tijdens het zeilen." Ik vroeg direct: "Is hij dood?" Ik hoopte dat je het woord "verongelukt" op meer manieren kon interpreteren. Ik reed linea recta naar het mortuarium in Hoorn.'

'Ik heb altijd tegen mijn broer opgekeken. Hij was wetenschapper en wist anderen te boeien met verhalen over wetenschap. Mijn broer was de beste en fanatiekste zeiler van de familie, maar zijn tochten waren soms risicovol en ruig. Een relatief ongevaarlijke solorace op het IJsselmeer werd hem fataal. Hij is waarschijnlijk onwel geworden en van boord geraakt. Als ik het erover heb, bewijzen mijn soms vochtige wordende ogen dat de emoties nog altijd aan de oppervlakte liggen.'

'Soms probeer ik te bedenken hoe mijn leven eruit zou hebben gezien als ik een zorgeloze jeugd had gehad. Ik neig ertoe te denken dat mijn carrière minder florissant zou zijn geweest. Door de dingen die ik heb meegemaakt, kan ik tegenslagen goed incasseren en voel ik me niet snel uit het veld geslagen. Ik kan met veel verschillende typen mensen omgaan.'

Positieve jaloezie

'Op de werkvloer ben ik misschien een wat norse calvinist. Ik houd privé en zakelijk nogal gescheiden. "Hoe was je weekend?" Je zult het mij niet horen vragen op de maandagochtend. Ik ben ook niet goed in complimenten geven of ontvangen. De het-kan-altijd-beter-houding heb ik van mijn vader geerfd en mijn broer was niet anders. Met de jaren word ik minder streng voor mezelf en anderen. De lat blijft hoog, maar ik kan tegenwoordig beter genieten en ontspannen.'

'Vroeger wilde ik geen kinderen, en later, toen ik er klaar voor was, deed de gelegenheid zich niet voor. Ik kan met positieve jaloezie kijken naar vrienden die het leuk met hun familie hebben en werkelijk bevriend zijn met hun broers of zussen. Mijn huidige vriendin heeft een zoon van zestien, met wie ik uitstekend overweg kan.'

'Door alle omstandigheden heb ik vroeger een vrij eenzaam leven gehad. Toch ben ik nooit echt ongelukkig geweest. Uiteindelijk zijn mijn vrienden mijn familie geworden en ik ben zeer aan ze gehecht. Vrienden als familie is zo slecht nog niet; de verplichtingen rond de kerstdagen vallen weg. Ieder jaar neem ik een grote groep mee het water op voor een mooie tocht. Een zeilboot leent zich goed voor ontmoetingen en gesprekken.'

Jacqueline Vizee (31), operationeel manager Backbone Europe. Backbone produceert evenementen in binnen- en buitenland

'Als ik klassenfoto's terugzie van toen ik in groep acht zat, zie ik de stress in mijn ogen. Tot mijn twaalfde had ik een fijne jeugd, maar daarna werd alles anders. Mijn vader was alcoholist en mijn moeder vertelde me dit omdat de situatie niet meer gezond was. Vanaf toen voelde ik me verantwoordelijk voor mijn vader, moeder en mijn kleine broertje en verloor ik als kind mijn zorgeloosheid. Ik herinner me hoe ik mijn laveloze vader eens bij de voordeur heb moeten tegenhouden.'

'Mijn ouders gingen uit elkaar toen ik dertien was. Ik weet nog dat ik daar opgelucht over was. Het gaf een bepaald soort rust. Ik vond het wel zielig voor mijn vader dat wij weggingen en hij alleen achterbleef. Onze relatie leed er niet onder, totdat hij een paar jaar later een andere vrouw ontmoette.'

Samen voetbal kijken

'Ik had altijd een sterke band met mijn vader. We hadden dezelfde sarcastische humor, we maakten mooie wandeltochten in de Zwitserse Alpen en we deelden onze liefde voor Ajax. We gingen vaak samen naar voetbalwedstrijden. Mijn vader liep ieder jaar mee met de dorpsloop en al mijn klasgenootjes waren gek op hem.'

'Ik herinner me nog een verjaardag van mijn vader. Het was mooi weer en de hele tuin stond vol met bezoek. Ik had me teruggetrokken op mijn kamer, waar ik op een klein zwart-wit-tv'tje een belangrijke wedstrijd aan het kijken was. Ineens zag ik mijn vader vrolijk om het hoekje kijken. Hij had geen zin in al die mensen, dus hij kwam naast me zitten en we keken samen stiekem naar die wedstrijd. Nu weet

pagina 24, 27-09-2014 © Het Financieele Dagblad

‘Onderweg naar huis schijn ik mijn moeder gebeld te hebben: hij heeft het echt gedaan, mam’

ik dat hij te veel gedronken had. Hij was niet alleen naar boven gekomen omdat hij geen zin had om sociaal te doen, maar ook omdat hij bang was om door de mand te vallen bij zijn vrienden.’

Een nieuw leven

‘Toen mijn moeder, broertje en ik erachter kwamen dat hij achter onze rug om met zijn nieuwe vrouw trouwde, verslechterde het contact. Het deed me pijn dat hij me keer op keer ontweek. Ik belde hem voor zijn vijftigste verjaardag, dat was een halfjaar voor zijn zelfmoord. “Je moet me niet meer bellen, want ik kan het niet op deze manier”, zei hij, en ik hoorde hoe hij vocht tegen de tranen. Hij voegde daaraan toe “dat wij hem te veel herinnerden aan het verleden”. Hij had nu een nieuw leven en het ging “supergoed”. Ik begreep er helemaal niets van. Het leek alsof hij iemand anders geworden was.’

‘Al van jongs af aan was ik op zoek naar bevestiging van mijn vader in alle dingen die ik deed. Ik hoopte dat hij ooit zou zeggen dat hij trots op me was. Nu hij zijn aandacht voor mij leek te verliezen, ging ik daarin extra ver. Ik solliciteerde naar een bijbaan als presentatrice bij een belspelletje van RTL 4. Zo móést hij wel naar me kijken. De dag na zijn overlijden werd ik daar aangenomen. Te laat.’

Papa was vermist

‘Ik was drieëntwintig en werkte op de marketing- en communicatieafdeling van Super de Boer. Het zakendoen heb ik daar in de praktijk geleerd. Ik heb nooit een opleiding gevolgd; je moet mij niet achter de boeken zetten. Op een avond kwam ik dolenthousiast thuis en vertelde mijn moeder: “Morgen gaan wij, als sponsor van het team, bowlen met het Nederlands elftal.” Ik zag meteen aan haar dat er iets was. Papa was sinds die ochtend vermist. Die komt wel terug, hield ik mezelf voor.’

pagina 25, 27-09-2014 © Het Financieele Dagblad

‘Ik bleef hoop houden en ging de volgende dag, na een slapeloze nacht, gewoon bowlen. Mijn moeder zei ook: “Je gaat wel gewoon hoor!” Ze wist hoe gaaf deze dag voor mij als voetbalfan was. We waren net in teams ingedeeld toen ik gebeld werd door een onbekend nummer. Het was de nieuwe vrouw van mijn vader: “Ze hebben hem gevonden. Hij heeft zichzelf verhangen in het bos.” Ik liep weg van de groep. Alles deed pijn en ik zakte in elkaar. Zo’n bericht gaat serieus door merg en been. Ik voelde het in elk botje van mijn lichaam en mijn hart brak.’

‘Vraag me niet hoe, maar nadat ik opgehangen had, wist ik me te herpakken. Ik ben eerst naar Marco van Basten gelopen: ‘Ik moet weg, maar zou jij dit boek voor mijn broertje willen tekenen?’ Toen ik zijn handtekening had, wilde ik alleen nog op de foto met mijn held Ruud van Nistelrooij. Mensen die mij kennen, zien op die foto mijn waterige ogen. Vervolgens ben ik in de auto gestapt en naar huis gereden. Ik kan me niets meer van die rit herinneren, maar ik schijn mijn moeder onderweg gebeld te hebben: “Hij heeft het echt gedaan, mam.” Ik kwam thuis en stortte toen letterlijk in.’

Klaar met het leven

‘Mijn moeder heeft het nog steeds heel moeilijk. Ze is boos dat hij het leven opgaf. Ze blijft maar zeggen hoe oneerlijk het is. Ik ben ook kwaad geweest, want hoe kon hij denken dat wij hem niet meer nodig hadden? Toch kan ik me wel in hem verplaatsen. Het was misschien een egoïstische daad, maar mijn vader was depressief. Hij was zijn hele leven onzeker geweest; dacht dat hij niets goed deed. Ondanks dat minderwaardigheidscomplex kon hij uitstekend de schijn ophouden: met hem ging het altijd “heel goed”.’

‘Diep van binnen wist ik dat er iets niet klopte. Hij was al een hele tijd klaar met het leven en daar schaamde hij zich voor. Ik ben niet meer boos op hem. Hij kon niet anders; hij was doodmoe van het toneelspelen.’

‘Zijn dood heeft hij tot in de puntjes voorbereid. Hij nam heel bewust afstand van de mensen van wie hij hield, ruimde zijn bureau netjes op en schreef een duidelijke brief met daarin de muziek die hij op zijn crematie wilde hebben. Samen met zijn vrouw en haar dochter ben ik aan het bedenken waar we zijn as zullen uitstrooien. Het is acht jaar geleden, maar het voelt alsof het gisteren gebeurd is.’

Zelfvertrouwen

‘Zakelijk gaat het goed. Mijn gedrevenheid en werklust heb ik voor een groot deel te danken aan mijn kindertijd. Had ik als meisje niet de kracht gehad om door te zetten, dan had ik hier nu niet zo gestaan. De gebeurtenissen hebben wel invloed gehad op de wijze waarop ik anderen nu benader. Als ik iemand tegenkom die onzeker is, trek ik me dat aan. Ook als werkgever ben ik alert op mensen die vastlopen of niet lekker in hun vel zitten. Als Backbone een stagiair heeft die slecht op gang komt, ga ik met hem in gesprek. Ik zou het zonde vinden om werknemers niet de kans te geven zich te ontwikkelen. Dat betekent niet dat wij een liefdadigheidsinstelling zijn, maar als blijkt dat iemand niet bij ons bedrijf past dan zorgen we er wel voor dat zo iemand met een goed gevoel een andere richting in kan slaan en dat we meedenken met iedereen. Je moet ieder mens met respect behandelen, want je weet nooit wat iemand heeft meegemaakt.’

‘Sinds begin dit jaar zit ik in de raad van advies voor Stichting de Ster, een stichting die vakanties organiseert voor kinderen die gepest worden. Hopelijk kan ik met mijn netwerk de stichting helpen. Iedereen heeft het recht met zelfvertrouwen de wereld in te kijken.’

pagina 26, 27-09-2014 © Het Financieele Dagblad

'Toen we daar net lekker op gang kwamen, belde mijn vrouw: "Frank, waar zitten jullie precies in China?" We bleken in de haard van het Sars-gebied te zitten'

Frank Krake (46), voormalig directeur van tuinmeubelenbedrijf Unimeta, dat failliet ging na nauwe betrokkenheid bij drie grote rampen

'Op 13 mei 2000 stond ik te schoffelen in onze tuin, toen ik een doffe dreun hoorde. De grond begon te trillen en verderop zag ik een gigantische rookpluim opstijgen. In eerste instantie dachten we aan een neergestorte F16, maar de vuurwerkfabriek in Enschede bleek te zijn ontploft. De buurt zag eruit als na een bomaanslag in Irak; het zijn beelden die je nauwelijks kunt plaatsen in een omgeving die er normaal gesproken vredig bij ligt.'

'Ik was pas een paar maanden directeur-eigenaar van tuinmeubelenbedrijf Unimeta en tot overmaat van ramp stond ons magazijn van 16.000 m² op slechts tien meter verwijderd van de ontplofte fabriek. Onze mensen waren gelukkig net weg, maar de zakelijke gevolgen waren desastreus. Zes miljoen euro aan tuinmeubelen ging in rook op en daarmee leden wij na Grolsch de grootste schade. We realiseerden ons tegelijkertijd dat we door het oog van de naald gekropen waren. Iedereen doorstond angstige uren en het persoonlijke leed van onze buren was gigantisch. Er waren meer dan duizend gewonden en het dodental steeg tot drieëntwintig. Het was hartverscheurend om het verdriet van de nabestaanden van zo dichtbij te voelen.'

Veldbedje in Canada

'Wat mij betreft was het een kwestie van schouders eronder en doorzetten. Die omzet moest weer omhoog. We breidden uit naar Amerika, maar al gauw raakte mijn bedrijf betrokken bij de ellende van 9/11. Ik zat in het vliegtuig naar Chicago om daar de nodige deals te sluiten toen de piloot ons meedeelde dat we een noodlanding moesten maken in Newfoundland. Toen we eenmaal daar waren, deden de gekste geruchten de ronde: een derde wereldoorlog zou zijn uitgebroken, de president was vermoord, het Witte Huis gebombardeerd. Ik dacht dat ik gek werd toen we hoorden dat we zeker vijf dagen op een veldbedje in Canada moesten blijven slapen.'

'Pas de volgende ochtend wisten we wat er gebeurd was. We kregen de tv-beelden te zien. Het is frustrerend om stil te zitten als je weet dat je tuinstoelen moet verkopen om het hoofd boven water te houden. Ik voelde dat de gevolgen heftig waren. Voor 11 september draaiden we in de VS bijna twee miljoen euro omzet per jaar, maar na deze ramp werd het credo "buy American". Opnieuw kelderde onze omzet.'

In het Sars-gebied

'We hadden geen tijd om bij de pakken neer te zitten. We vertrokken voor een periode naar China om een deel van de productie uit te besteden. Toen we daar net lekker op gang begonnen te komen, belde mijn vrouw: "Frank, waar zit jij eigenlijk precies in China?" We bleken in de haard van het Sars-gebied te zitten. De Chinese overheid veegde alles onder het tapijt, dus wij dachten dat het bericht uit Nederland een storm in een glas water was. Toen het serieus bleek te zijn, vlogen we direct terug. Ik was bang geïnfecteerd te zijn. Stel je voor dat ik mijn gezin zou besmetten?'

'En weer was daar die zakelijke teleurstelling: in plaats van miljoenen te verdienen, belandde Unimeta voor de tweede keer in een ontslagronde. Ik moest wederom zestig mensen vertellen dat ze een andere baan moesten zoeken.'

'Na alle tegenslagen, gedraaide verliezen, ontslagrondes, teleurstellingen en angsten was het in 2005 voorbij voor Unimeta. Het officiële bericht voelde, al zag ik het aankomen, als een stomp in mijn maag. Als je je ergens elf jaar

pagina 27, 27-09-2014 © Het Financieele Dagblad

‘Mensen plakten een stempel op me: deze jongen heeft gefaald’

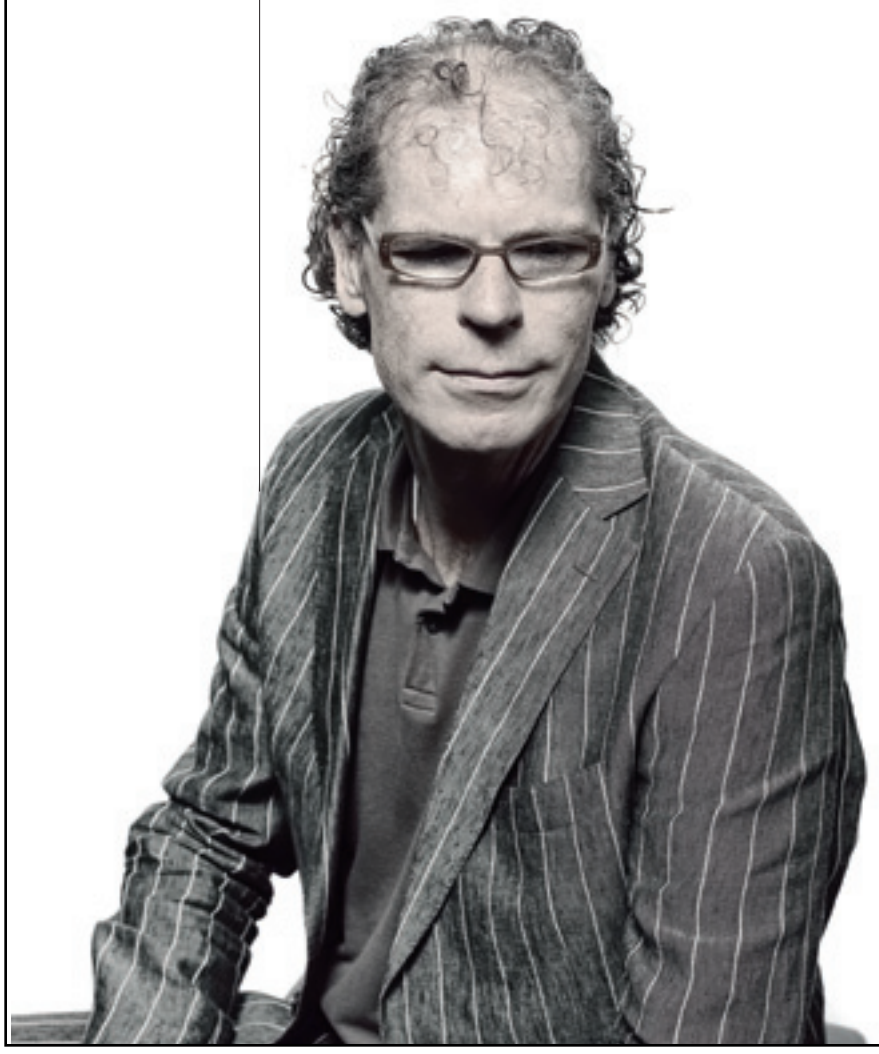

lang met ziel en zaligheid voor ingezet hebt, is zoiets ontzettend verdrietig. Diezelfde dag nog stond ik mijn personeel op een zeepkist te vertellen dat het einde verhaal was: Sorry jongens, het is me niet gelukt. Sommige mensen waren al bijna veertig jaar in dienst. Ik voelde me een mislukkeling.’

‘Ik heb gezien dat de buitenwereld onverbiddelijk kan zijn. Mensen plakten een stempel op me: deze jongen heeft gefaald. Zo’n negatief stigma bij een faillissement is heel Nederlands. Alle neerbuigende reacties, van iedereen die dacht me daar klein mee te krijgen, wakkerden mijn vechtlust juist aan. Ik stelde in twee weken een nieuw businessplan op en riep een nieuw bedrijf in het leven: Bukatchi, dat tuinmeubelen voor het hoogste segment levert.’

Een schone lei

‘Bukatchi ging al gauw sky high, maar na zeven jaar aan het hoofd van dit bedrijf gestaan te hebben ging het met mij iets minder lekker. Er was iets geknapt van binnen en ik merkte dat de geestdrift die ik vroeger had ontbrak. Normaal was ik altijd de katalysator, de man vol ideeën; iemand die zijn personeel inspireerde en enthousiasmeerde. Maar ik was moe. Ik ben blij dat ik me daar bewust van was, want wat had ik eraan als mijn vrouw bij me weg zou lopen omdat ik weer alleen maar aan het werk was? Wat zou ik ermee opschieten als collega’s een punthoofd zouden krijgen van een baas zonder bezieling?’

‘Ik greep in en koos voor mezelf en mijn gezin. Ik verkocht mijn bedrijf. Mijn belevenissen legde ik vast in het boek *De rampenondernemer*. Mijn besluit leidde tot heldere inzichten: De twintig voorgaande jaren was ik puur en alleen gefocust geweest op tuinmeubelen. Ik heb die oogkleppen – die me destijds overigens staande hielden – afgedaan. Ik ben bezig me te ontwikkelen geef met veel plezier door het hele land lezingen en presentaties. Ik wil met een schone lei de wijde wereld in, nieuwe mensen ontmoeten en nieuwe markten aanboren, want ik blijf een ondernemer.’

Liefdevolle afleiding

‘Ik ben opgegroeid als enig kind, waardoor ik op mezelf was aangewezen en mezelf moest leren vermaken. Ik geloof dat mijn vader een beslissende rol gespeeld heeft in mijn vroege ontwikkeling. Hij stuurde me op voetbal en scouting en liet me zoveel mogelijk met vriendjes optrekken, om te voorkomen dat ik een moederskindje zou worden. Ik ontwikkelde verantwoordelijkheidsgevoel en werd sociaal sterk.’

‘De afgelopen veertien jaar hebben me veel hoofdpijn bezorgd. Zakelijk gezien had ik ongelofelijk veel pech, maar privé verliep alles harmonieus. Als je op een dag weer zestig mensen hebt moeten ontslaan, is liefdevolle afleiding van vrouw en kinderen heel nuttig. Thuis kon ik mijn zorgen weer een aantal uur opzijzetten. Een poepluier verschonen relativeert, bij wijze van spreken. Ik sprak laatst iemand die twee kinderen heeft verloren. Bij die ellende valt mijn verhaal in het niet. Ik ben en blijf ook een nuchtere Tukker die zichzelf niet te serieus neemt. Humor was een hulpmiddel om met alle tegenslagen om te gaan.’

‘De gebeurtenissen hebben mijn kijk op het leven in positieve zin veranderd: omstandigheden verander je niet, het gaat erom hoe jij ermee omgaat. Denk buiten de kaders! Economische crisis? Onzin, dit is een nieuwe tijd, waarin je je moet onderscheiden van de massa. Je kunt de situatie niet veranderen, je kunt alleen leren te anticiperen op wat er gebeurt. Het leven is wat je er zelf van maakt. En een mens kan veel incasseren. Successen behaal je nog altijd door heel hard werken, en een klein beetje geluk te hebben.’

pagina 28, 27-09-2014 © Het Financieele Dagblad